

LBRIS

We know
books

IGOR BERGLER

**BIBLIA
PIERDUTĂ**

Roman în cinci părți
cu o postfață de JEAN HARRIS

LITERA
București

singură noapte, găsită de Charles în cealaltă Biblie, cea a lui Gutenberg, prima carte tipărită vreodată. Pentru acestea toate, trebuie să citești cartea. Asta, dacă n-ai citit-o deja.

Deoarece, așa cum spunea o prietenă de-a mea după ce a citit manuscrisul, odată ce termini *Biblia pierdută*, simți că ți-a crescut capul și că știi mii de lucruri în plus, dar, culmea, nu simți că ai fi făcut nici cel mai mic efort pentru asta. Mai mult, adăuga ea, citind atâta istorie adevărată, atâtea referințe la fapte reale, interpretate într-un mod original și unic, te întrebi dacă, până la urmă, avem totuși de-a face cu o operă de ficțiune până la capăt. Nu cred că poate exista vreun cititor care să nu iasă îmbogățit din întâlnirea cu acest roman absolut unic.

Jean Harris

CUPRINS

Prolog	9
Partea întâi	15
Partea a doua	149
Partea a treia	275
Partea a patra	549
Partea a cincea	659
Epilog.....	701
Postfață.....	709

PROLOG

Deschise ochii, dar ochii nu se deschiseră. Mai încercă o dată. Pleoapele păreau că se mișcă. Dar nu se întâmplă nimic. Cu efort, ridică brațul. O înțepătură groaznică aproape îi paraliză de durere umărul. Duse totuși mâna la ochi. Deschiși. Pleoapele erau ridicate. Își simți genele. Clipi când le atinse. Și atunci, de ce nu vedea nimic? Încercă să se concentreze. Visa? Durerea din umăr urcă pe gât și se fixă în creștetul capului. Își mută mâna în spate, în locul unde părea înfipt un ac lung și subțire care îi intra direct în creier. Ce naiba se întâmpla? Durerea deveni și mai ascuțită un timp scurt. Simți că leșină. Îndepărtă mâna și durerea păru să cedeze. Deveni mai difuză. Simți pe degete ceva umed și lipicios. „E sânge“, își spuse. Ochii începeau să se obișnuiască treptat cu întunericul. Ce beznă! N-a mai experimentat niciodată un întuneric atât de adânc. Ochii se vor obișnui. Ușor, ușor. Făcu un efort. Răsuci capul și căută cu privirea o sursă de lumină oricât de mică, un geam, o dâră difuză care să scape pe sub vreo ușă, prin vreo crăpătură. Nimic.

Era întins pe spate. Își adună forțele și încercă să își adune gândurile. Nu își amintea nimic. Pipăi cu mâinile în jur. Pământ. Inspiră adânc și un miros fetid îi umplu nările. Umezeală. Nu simțea aer proaspăt, deci

nu era afară. „Sunt îngropat de viu“, își spuse. Apoi ridică ambele mâini ca pentru a atinge capacul sicriului. Nimic. Mâinile se înălțară în gol până la limita durerii, străpungând aerul. Măcar avea aer. Era bucuros că putea respira, chiar dacă îl dureau coastele. Nu era îngropat. Pentru a se convinge, se ridică în cot, se rostogoli pe o parte, apoi se ridică în patru labe. Nu îndrăzni mai mult. Nici un reper spațial, dezorientare totală. Părea subsolul unei case vechi. Nu știa cât de înalt era subsolul și nici unde erau pereții. Se temu să nu se lovească mai tare.

Încercă să se adapteze cât mai repede la întuneric. Își spuse, atât cât putea gândi, că trebuie să își folosească celelalte simțuri. Inspiră din nou. Același miros înțepător de pământ reavăn amestecat cu un aer stătut. Umezeală. Și mai era ceva, ceva ce nu recunoștea, ceva îngrozitor. Mirosul nu îi folosi la nimic. Așa că ciuli urechile. Mâinile și picioarele îi tremurau. Îl dureau palmele și genunchii. Pietricele îi intrau în palme. Își simți genunchii sub greutatea considerabilă a corpului ca și când ar fi stat pe coji de nucă. Se rostogoli din nou pe spate și ascultă. Nimic. Ca și întunericul, și tăcerea era desăvârșită. Nici un zgomot de pe stradă, dacă o fi fost vreo stradă pe undeva prin preajmă.

Unde era? Și cum ajunsese acolo? Ultimul lucru care îi venea în minte. Care era ultimul lucru? Era acasă. Se pregătea de culcare. Patul era făcut, pregătit pentru somn. Partea soției era goală, nederanjată. Soția îl părăsise de mult, dar el încă avea obiceiul de a o căuta înainte de culcare. Lumina de la baie era aprinsă și ușa, ușor crăpată. Un obicei de demult, de când se știa. De pe vremea când îi era foarte frică de întuneric. O aprindea invariabil, în fiecare seară, încă înainte de a începe să se întunece. Își părăsea micul atelier de tâmplărie

pentru a urca să aprindă lumina, apoi se întorcea la mobilele lui. Întunericul atârna greu. Mai ales acolo, în orașul lui. Mai ales de când era din nou singur. Făcu eforturi să își amintească, dar nu îi veni nimic altceva în minte. Să fi adormit imediat? Poate că visa. Durerea din creștet părea totuși a naibii de reală. Încercă să se mai agațe de ceva. Încă o amintire. Parcă totuși visase ceva. I se făcuse foarte frig. Dărdâia sub plapumă. Și o umbră se prelingea pe peretele dormitorului. O umbră lunguiată și diformă. O umbră care se apropia de patul lui. Și mirosul acela. O mână pe față. Îi cuprinse capul ca o menhină. Ceva îi zgârie obrazul. În mai multe locuri. Îi dădu sângele. Ceva, o bucată de pânză, îi acoperi gura și nasul. Respira tot mai greu.

Aiurea! Își duse mâna la obraz pentru a se convinge dacă a fost real. Tresări când se atinse. Șanțurile din obrazul drept îl usturau. Sânge închegat care începea să prindă crustă. Deci era adevărat. Se concentrează. Dacă brazdele din obraz făceau pojghiță, însemna că trecuse ceva timp. De când era acolo? Cât a dormit? De când era inconștient?

Un zgomot îi întrerupse firul gândurilor. Părea aproape, și totuși în afara încăperii în care se afla. Un scârțâit. Încă un zgomot. Să fi fost pași? Era un zgomot ciudat. Păreau picioare care se târâiau. Până și târâiala aceea de picioare suna diferit. Ca și cum cineva ar merge atingând ușor pământul, la intervale regulate. Un plutit șchiop. Lumină. Un pic de lumină. Se întoarse din reflex spre sursă. Era suficient de slabă pentru a nu-i răni ochii deprinși cu bezna. Văzu un fel de gaură în perete, doar că în locul ferestrei erau niște bare din fier. Gratii. Lumina venea de undeva de afară, de pe un coridor. Și creștea în intensitate. Un moment se opri. Întoarse privirea. Sângele îi îngheță. Chiar lângă

el, aproape atingându-i tâmpla, văzu niște picioare. Se trase instinctiv în spate, într-o parte. Durerea era insuportabilă. Orice mișcare bruscă era cumplit de dureroasă. Făcu un efort să se adune. Se ridică în cot. Picioarele se prelungeau cu un corp gol. „Dumnezeule mare!“ Era un cadavru. Mirosul acela devenea năucitor. Se amplifică. Abia în acel moment creierul lui procesa ce vedea. Simți mirosul cu creierul. Miros de trup în descompunere. În ciuda durerii, se trase și mai în spate. Se lovi de ceva. Ceva moale. Nu era peretele, pentru că se mișca la atingere. Duse mâna la spate. O altă mână. Cineva îl apucase de mână. Scoase un țipăt, dar nu auzi nimic. Încercă să strige. Glasul îi pierise cu totul. Își scutură brațul, iar mâna care îl prinsese căzu inertă. Încă un mort. Lumina porni din nou spre el. Și zgomotul. Creșteau amândouă. Încăperea se mai luminează puțin. Acum vedea mai clar. În fața lui zăcea un cadavru. Dezbrăcat și galben. Poate era lumina de vină. Lumina care pâlpâia gălbui.

Lumina de lumânare. În spate, alt cadavru. Și atunci văzu umbra care trecea peste cadavre, plutind împiedicat ca pașii de afară. Se lovi de un cadavru, se împiedică de celălalt. Palid, cu ochii larg deschiși. I se făcu pielea de găină. Inima îi gonea ca apucată de streche. Nu erau ochi. Erau găuri. Cadavrul din față nu mai avea ochi. Doar niște gropi în care întunericul părea fără sfârșit. Umbra își continuă drumul. Se proiecta pe perete. Era hidoasă.

Se ridică în picioare. Să se apere. Deși murea de frică, deși avea senzația că încărunțise brusc, deși îi tremurau mâinile și picioarele, deși simțea pe piept o piatră de mormânt, o lespede care cântărea o tonă. Orice ar fi urmat să se întâmple, trebuia să se apere. Auzi un scârțâit de balamale ruginite. O ușă din fier. În spatele

lui. Încercă să se întoarcă, dar nu mai avu când. Frica îl cuprinse cu totul. Îl paraliza. Dar îl și proteja în același timp. Nu simți nimic când fu apucat din spate de o mână de oțel. O mână care îi cuprinse ceafa, îi trecu pe sub braț și îl imobiliză. Frica era prea mare. Murea de frică. Poate era mai bine așa. Era o antilopă prinsă de tigrul. Adrenalina îi anula durerea. Groaza îl anestezia. Mai simți o ușoară înțepătură în gât. Apoi i se făcu frig. Din ce în ce mai frig. Atât mai simți. Liane de gheață începuseră să se urce pe el, să îl înfășoare. Și în clipa în care simți asta, încetă să mai simtă.

PARTEA ÎNTÂI

*It is a riddle wrapped in a mystery inside an enigma,
but perhaps there is a key.*

Winston Churchill

*Rațiunea este cea mai mare târfă a Diavolului; din
fire și prin felul său de a fi, este o târfă dăunătoare; este o
prostituată, târfa desemnată a Diavolului; târfă mâncată
de râie și lepră, care ar trebui călcată în picioare și distrusă,
ea și înțelepciunea ei... Ar merita să fie aruncată în cel mai
murdar loc al casei, în toaletă.*

Martin Luther, ianuarie 1546

*Wer war der Thor, wer Weiser, Bettler oder Kaiser? Ob
Arm, ob Reich, im Tode gleich?*

Inscripție din Mormântul 322

CAPITOLUL 1

Discursul lui Charles Baker fu întrerupt exact în momentul în care clopotul bisericii din deal anunța dăngănit miezul zilei. În mica, dar cocheta sală de conferințe a hotelului Central Park, microfonul aproape că nu era necesar. Toată lumea se cunoștea cu toată lumea și fiecare era foarte interesat de prezentările celorlalți colegi. Cei șaiszeci și opt de invitați întoarseră la unison capul, când ușa sălii izbi violent peretele și o mână de uniforme amestecate cu gecii lungi din piele le invadă spațiul. Intelectualii nu sunt foarte obișnuiți cu purtarea grosolană a polițiștilor, mai ales a celor din țări unde recenta lor demilitarizare nu le lăsase încă răgazul de a învăța să se poarte. De la pupitru, Charles Baker făcu o glumă despre o invazie ostrogotă. Oaspeții neinvitați rămaseră în ușă. Unul dintre ei se apropie cu pași mari de pupitru și îi șopti ceva profesorului Baker la ureche. Acesta, într-un gest reflex, acoperi microfonul cu mâna. După ce ascultă cu atenție ce avea polițistul de spus, îl întrebă:

- Durează mult?

Polițistul ridică din umeri. Engleza lui era mai mult decât aproximativă. Răspunse scurt, încercând să se facă înțeles.

- I hope no. My chief tell you.¹

Charles se întreba ce treabă avea el cu orice se întâmpla în orașul acela minuscul din mijlocul Transilvaniei. Scrisese niște cărți care aveau o vagă legătură cu locul și era în momentele acelea la un simpozion de istorie medievală. Polițiștii de la ușă stăteau nemișcați, cu picioarele înfipite autoritar în covorul gros de doisprezece centimetri al sălii. Între ei, se distingea o femeie tunsă băiețește care își plimba ochii prin sală și se opri să citească afișul care anunța conferința extraordinară de istorie medievală, cu participarea renumitului profesor de la Princeton Charles S. Baker, esq.² Presupuse că celebritatea i-o luase înainte și că i se solicita sprijinul în rezolvarea unui caz. Desfășurarea de forțe i se păru însă exagerată.

- Autoritățile locale au nevoie de calitățile mele de detectiv pentru câteva ore. Propun să luăm o pauză și să reluăm la ora patru, conform programului. Aș vrea și eu să aud expunerile colegilor mei, Johansson și Briot, de la universitățile din Uppsala și de la Sorbona. Îmi cer scuze. Mă cheamă a doua meserie.

Spuse aceste ultime cuvinte accentuându-le ironic. Știa că de când cu cele două așa-zise realizări - de când aflase și expusese lumii cel mai bine păzit secret despre Abe Lincoln și misterul cocoșei pierdute, așa cum îi spunea el, a lui Richard al III-lea - lumea îl considera un fel de Sherlock Holmes cultural. Lucrurile luaseră o așa amploare, încât primea frecvent scrisori de la fel de fel de indivizi care se ofereau să îl angajeze să dezlege tot felul de enigme, de la comori îngropate de azteci

până la identitatea fantomelor care bântuiau un castel cumpărat recent de un milionar rus în Cornwall.

De regulă, stătea de vorbă cu orice țăcănit care îl aborda. Din cauza importanței oaspetelui, autoritățile locale insistaseră să îi repartizeze un polițist care să îl protejeze. Cum nu îi plăcea deloc să fie păzit ca un înalt demnitar sau ca vreun mafiot dintr-o țară estică, refuza întotdeauna astfel de oferte. Dar insistența primarului fusese atât de serioasă și de categorică, încât se gândi că două zile nu aveau să fie chiar sfârșitul lumii. Mai ales când îl văzu pe cel care trebuia să îl păzească. Ceru să i se promită ca, dacă va dori să rămână singur, la un moment dat, din rațiuni personale, bodyguardul improvizat să se retragă fără comentarii.

În seara de dinainte, la cina de bun venit de la barul-restaurant al hotelului, un individ încercase să se apropie de el cam prea mult. Părea disperat să îi înmâneze ceva. Avea în mână o mapă maronie care părea plină cu documente. Într-un târziu, intervenise bodyguardul hotelului și îl îndepărtase. Omul opusese rezistență când fusese târât afară, înfigându-și tocul de la cizme în podea. Apoi, în acea dimineață, la micul dejun suedez încărcat cu delicatese, o femeie între două vârste chiar reuși să se strecoare la masa lui și să îi înmâneze un bilet. Aceasta se retrase repede, fără ca Baker să apuce să reacționeze. Nu consideră că era cazul să apeleze la polițistul obez care trebuia să îl protejeze, dar care era prea preocupat să înfulece cu patru mâini minunile ce se întindeau pe cele șase mese unite de la parterul restaurantului. Vârâse, din reflex, biletul în buzunar și uitase de el.

Pentru Charles, masa de dimineață era cea mai importantă masă a zilei. În tinerețe o ignora adesea și ajunsese să mănânce noaptea târziu. Își schimbuse

¹ Sper nu. Șeful meu spune la tine. (engl.) (n.red.)

² Esquire - formulă de curtoazie (engl.) (n.red.)

brusc și definitiv obiceiul când începuse să se îngrășe. Nu știa niciodată unde îl va duce ziua și cu ce fel de snackuri trebuia să se mulțumească pe întreg parcursul ei. Așa că se hotărâse să se blindeze de dimineață, iar seara să se culce cu burta aproape goală. Se obișnuise astfel de ceva vreme. În felul acesta reușea să compenseze micile excese. Fiindcă de fiecare dată când ajungea într-un loc precum acela în care se găsea, mesele încărcate cu preparate tradiționale, găsite așa cum citise că se făcea în Evul Mediu, deveneau adevărate prilejuri de sărbătoare.

Charles Baker nu era nici plin de aere, nici simandicos, doar că în ultimul timp oameni de toate felurile îl căutau din te miri ce motive, unele concrete, altele perfect aiurea. Își spusese că, dacă și-ar fi dorit o celebritate de felul acela, s-ar fi făcut rock star. Asta, dacă i-ar fi ieșit vreodată pe gură vreo melodie care să nu semene cu toate celelalte. Singurul cântec care îi reușea într-o anumită măsură era imnul Americii, pe care se chinuise alături de prietenii lui, ani în șir, să îl învețe. În altă ordine de idei, melodia era mereu aceeași. Însă cuvintele le cunoștea la perfecție. Își aminti de cântecul lui Phil Collins *You can wear my hat* și se gândi că, poate, ar fi trebuit să își comande batiste și cravate cu monogramă pe care să le ofere acestor tipuri de fani.

Coborî scările, flancat de mica armată de însoțitori care îl conduse politicos la cele două mașini. Pe el îl invită în cea mai luxoasă dintre ele. Singurul Volkswagen al poliției orașului. Lângă el se urcă femeia tunsă scurt. Aceasta îi întinse mâna bărbătește și se prezentă sec:

- Sunt Christa Wolf.

- Charles Baker, spuse profesorul. Poate mă puneți la curent până ajungem la comisariat. În felul ăsta câștigăm timp. Și, poate, o să rezolv enigma până acolo.

Spre surprinderea lui, femeia de alături îi răspunse într-o engleză fluentă cu un puternic accent britanic, într-o exprimare academică perfectă.

- Nu mergem la comisariat și nu v-am invitat pentru calitățile dumneavoastră de deducție.

Mesajul fu transmis frust, fără urmă de aroganță. Baker o privi mai atent pe femeie. Și decise că îi place. Așa era mereu cu femeile. Prima impresie tindea să rămână definitivă. Deși în absolut toate lucrurile pe care le făcea în viață își păstra mereu mintea deschisă și era întotdeauna pregătit să accepte o părere contrară a ceea ce gândea el, dacă era bine argumentată, ba chiar să își schimbe părerea dacă interlocutorul reușea să îl convingă, în ceea ce privește femeile, prima impresie era totul. La Christa Wolf i se păreau interesante ochii mari și tenul măsliniu, tunsura de băiețoi și îl intriga cicatricea care cobora de după ureche în cămașa închisă cazon până la gât.

- Și atunci, pentru ce?

- Nu vă pot spune acum, dar în câteva minute veți afla, cu siguranță.

Femeia părea că închisese discuția, așa că lui Charles nu îi rămânea decât să privească prin geamul mașinii intrarea în orașul medieval al Sighișoarei pe care îl cunoștea atât de bine. Era pentru a patra oară acolo și continua să fie fermecat de casele strâmbe care se sprijineau una pe alta ca niște bătrâni în nevoie, obligați să se bazeze unul pe celălalt. Motivul pentru care venise prima dată era o carte care îi adusese celebritatea în rândul cititorilor obișnuiți. Pe cea academică o cucerise cu mult timp în urmă și de multe ori. La fel pe cea politică, în calitate de șef de campanie electorală pentru șase senatori și un președinte al Statelor Unite. Toate câștigătoare. Cartea lui despre propagandă și

manipulare de-a lungul a câteva milenii de istorie devenise a doua cea mai citată sursă în toate publicațiile și tezele de doctorat despre comunicare în ultimii zece ani în lume.

Mașina trecu pe sub portalul strâmt al pieței centrale a orașului, o luă la dreapta scurt, urcând scârțâit pe piatra cubică neregulată și oprindu-se aproape de baza scârilor. În față erau mai multe mașini de poliție cu girofarurile pornite și un cordon de polițiști care încerca să țină departe mulțimea de gură-cască. Era începutul verii și în acest anotimp Sighișoara era plină de turiști. În special străini care voiau să viziteze un oraș medieval perfect conservat de la marginea lumii și să vadă casa unde se crede că s-ar fi născut prințul întunericului, Vlad al III-lea Țepeș, zis și Dracula.

CAPITOLUL 2

La coborârea din mașină fu întâmpinat de comisarul de poliție Günther Kräuter. Acesta îi strânse mâna și se prezentă cu un aer oficial.

Charles voia să facă un pic de scandal că a fost deranjat de la simpozion în felul acela misterios și cam lipsit de delicatețe după gustul lui. Ura intervențiile în forță ale autorităților, chiar și când acestea nu erau foarte explicite. De fapt, renunțase la cariera de consultant politic tocmai datorită scortșoseniei ei. Nu suporta să poarte cravată și costum, iar costumația oficială îl făcea, după propria-i expresie, să arate ca un pinguin. Din cauza gâtului scurt și gros, în contrast cu restul corpului – era o persoană cu un fizic normal, de înălțime și greutate medii, dar bine întreținut –, nu își putea lua cămăși normale. Cele care îi veneau pe bust nu puteau fi încheiate la gât, iar cele care erau potrivite la gât îi erau largi pe corp. De aceea, era nevoit de fiecare dată să și le facă la comandă. Era preocupat de cum arată și de cum se îmbracă, dar prefera un stil *smart casual* în culori vii și combinații surprinzătoare. Cum nu dusesese niciodată lipsă de bani, iar în ultimii cincisprezece ani îi câștigase cu lopata ținând cursuri, făcând marketing politic și scriind cărți de succes, plus premiile de recunoștință pe care guvernele Statelor Unite și Marii Britanii,

alături de câțiva investitori privați i le oferiseră cu dărnicie, toate acestea făcuseră din el un om aproape bogat. Firmele lui preferate erau Charvet, Brioni și Kiton. În zilele mai proaste și pentru variațiune mai purta și câte un Breuer, Eton sau Turnbull & Asser. De fapt, garderoba lui era atât de bogată, iar *dressingul* lui, atât de mare, încât pe una dintre iubitele lui o apucase plânsul când, într-o dimineață, greșise ușa de la baie și nimerise în *dressing*. Relația lui era cu mărcile, dar în special cu materialele și cusăturile care îi atingeau corpul. Nu purtase niciodată ceva care să semene măcar cu un pulover și orice material dur, inclusiv păturile din anumite hoteluri îl scoteau din minți. Cămașa trebuia să îi mângâie corpul, să îi dea o stare de bine pe întreg cuprinsul zilei. Prefera bumbacul. Bumbacul Pima și cel egiptean sau Sea Island, orice se încadra la categoria ELS – extra long staple¹. De asemenea, aprecia twillul italian sau batistul și Marcella.² Din când în când se răsfața cu cămăși din poplin ori volle elvețian. Niciodată producții de masă, doar serii limitate. Aceste firme aveau designeri proprii, iar uneori fiecare dintre ei deservea doar o mână de clienți. Charvet era producătorul lui preferat, Rolls Royce-ul cămășilor la comandă. Cu peste 6000 de materiale diferite, Charvet oferea clienților săi atâtea variante, încât aceștia intrau nu de puține ori în panică. De exemplu, numai nuanțele de alb sau albastru erau vreo două sute pentru fiecare. De aceea, de fiecare dată când ajungea la Paris, sediul Charvet din Place Vendôme era o destinație obligatorie.

– De unde vă luați cămășile? întrebă curios comisarul.

¹ Varietate de bumbac cu fir foarte lung (engl.) (n.red.)

² Anumite tipuri de textile (n.red.)

Charles fu mirat de simțul de observație al polițistului. Nu e la îndemâna oricui să recunoască ceva atât de sus ca un Brioni, cămașa roz-pal în care era îmbrăcat în acea zi. Așadar, copoiul avea gust. „Unde și l-o fi dobândit?“, se întrebă Baker. Era convins că regiunea în care se afla nu văzuse pe o rază de 300 de kilometri ceva asemănător. Totuși, din precauție, pentru că ura să facă pe cineva să se simtă prost în afară de momentele când era absolut necesar, răspunse:

– Mi le cumpără soția. Eu nu mă pricep deloc.

Nu era însurat și, cum nici un bun mincinos nu era, spusese primul lucru comun care îi trecuse prin cap. Oricum, polițaiul habar n-avea despre situația lui conjugală.

– De ce sunt aici? continuă el.

Polițistul îl privi de parcă nu s-ar fi decis încă dacă să îi spună acolo, să îl ducă să îi arate sau să îl trimită la secție și să îl interogheze. Christa Wolf insistase ca Baker să fie adus degrabă la locul crimei. Așa că se hotărî să o asculte.

– Veniți cu mine.

Și o luă în sus spre scară.

CAPITOLUL 3

Șoseaua tăia tălâmb și neclar dealurile de la Saschiz. Un Porsche Panamera negru, molipsit parcă de nervozitatea femeii de pe bancheta din spate, necheză și clipi nerăbdător din faruri. Fără chef, șoferul Citroënului din față se dădu bombănind la o parte. Și zise ceva despre bogătanii nesimțiți din ziua de azi. Cei din Porsche erau însă departe când șoferul acru termină cu imprecățiile. Și chiar dacă l-ar fi auzit, probabil că nu l-ar fi băgat în seamă. Femeia de pe bancheta din spate își ascundea cu greutate mușchii proeminenți ai picioarelor sub deus piece-ul portocaliu încheiat poetic cu o eșarfă Hermes care avea menirea de a-i ascunde ridurile gâtului. Două laptopuri erau deschise lângă ea, iar telefonul pe care îl ținea la ureche părea că o întrerupsese din ceva important. Vocea interlocutorului se auzea până în față la șofer și la individul ca un dulap care ședea alături de acesta. După mai bine de două minute de ordine răcnite, în care femeia încercă zadarnic să bâiguie ceva, prinse un răgaz și spuse:

- De data asta nu îl vom scăpa. Vă promit!

Femeia își închise telefonul și se adresă celor din față:

- Sunteți siguri că măcar în ultimul ceas ați făcut totul cum v-am cerut?

Șoferul mormăi că se asigurase personal că totul este cum i s-a ordonat și că oamenii lui din teren îl țin la curent cu fiecare mișcare. Toate mesajele lor apăreau cu litere de-o șchioapă și pe ecranul computerului de bord. Femeia le citise și ea. Putuse să vadă cu ochii ei.

- Ești sigur că de data asta ai ales oamenii care trebuie? Nu vreau să avem o nouă Marsilie. Sau și mai rău, un nou Köln. Și să îl scăpăm și de data asta printre degete, ca niște începători.

Șoferul era sigur, iar dulapul încuviință și el din cap.

Pentru o femeie ca Bella, a urmări pe cineva era o pierdere de timp. O plictiseală continuă și o risipă îngrozitoare de resurse. Era o femeie de acțiune. Așa că misiunea pe care o primise o enerva îngrozitor. Dar ordinele erau ordine și ea era obișnuită să le execute fără să comenteze.